పొరపాటు ★

"ఇదుగో! ఒరే- శ్రీధరం! అబ్బాయ్, యెక్కడ్రా నువ్వు? యిలా రా! అయ్యో రామా! వుత్తరాలు అందటం యింత ఆలస్యమైతే యెలా గంట? యిలా రారా బాబూ!"

నిలువుటద్దం ముందు నిలబడి కూనిరాగంతీస్తూ ఒకసారి కట్టుకున్న టైని విప్పేసి, బాగాలేదని మరోసారి నిదానంగా కట్టుకుంటున్న శ్రీధర్ వులిక్కి పడ్డాడు. యేదో అయింది. లేకపోతే అంత బిగ్గరగా కేకలు పెట్టదు. చేతిలోవున్న టైని టేబిల్ మీద పడేసి యివతలకు వచ్చాడు. అప్పటికే గది గుమ్మందగ్గరకు వచ్చేసింది బామ్మగారు. ఆవిడ చేతిలో వుత్తరం వుంది. మనిషి మహా ఖంగారుగా వుందని తలమీద నుంచి జారిపోయిన కొంగే చెప్తోంది.

"యేమిటది? యెక్కడ్నుంచి వుత్తరం?" అన్నాడు శ్రీధర్ తను గూడా ఆదుర్దా పడ్తూ.

"జయలక్ష్మి వస్తున్నానని వుత్తరం రాసిందిరా! చూడు- మొన్న సాయంత్రం అందవలసిన వుత్తరం యిది. యిప్పుడు అందింది. ఈ సాయంత్రం కారుకే వస్తోందట. ఒక్కత్తీ - యిదే మొదటిసారి రావటం, యెంత యిబ్బంది పడేదీ? నయం, యిప్పుడైనా అందింది. అదే పదివేలు. నువ్వు కొంచెం కారు దగ్గరకు వెళ్ళిరా!"

"ఇప్పుడా! నేనా?" శ్రీధర్ ఆగిపోయాడు.

"అవును నువ్వే! లేకపోతే నేను వెడ్తానా యేమిట్రా? యెలాగూ తయారయి గూడా వున్నావు పద, పద! ఆ కాస్త కాఫీ తాగి వెళ్ళు—కారు యెప్పుడొస్తుందో యేమిటో? పిచ్చి పిల్ల! కారు దగ్గరకు యెవరూ రాకపోతే ఖంగారు పడిపోతుంది. రా, రా!" వచ్చినంత వేగంగా ఆవిడ తిరిగి వెళ్ళిపోయారు.

శ్రీధర్ అలాగే నిలబడి పోయాడు. యిప్పుడెలా? ఈ రోజు క్లబ్ మీటింగ్ వుంది. అందుకే గబగబా తయారవు తున్నాడు. ఈ సంవత్సర వార్షికోత్సవానికి జరపబోయే యేర్పాట్ల గురించి చర్చించాలి. అందులో ఈరోజు మాట్లాడ వలసింది అందరికంటే తనే ముఖ్యం. వెళ్ళకపోతే ప్రెసిడెంట్‌కి కోపం గూడా వస్తుంది. యెలా? యేదిదారి? అనుకుంటూ వెనక్కి తిరిగి వచ్చి టేబిల్ మీద పడేసిన టై తీసి కట్టుకో సాగాడు. బామ్మ భాషలో వీల్లేదు—కాదు అనే పదాలకి అర్థం గాని, విలువగాని లేవు కాలేజికి టైమయింది. "క్లాసుకి ఆల స్యంగా వెడ్తే పిల్లలు గోలచేస్తారమ్మా! త్వరగా భోజనం పెట్టి పంపు!" అంటే "ఆగరా! ఆదరా బాదరా తింటే ఆరోగ్యం పాడయిపోదూ! అది లేకపోతే యిహ బతుకేముంది గనక? ఆరోగ్యంకోసం దేన్నయినా నిర్లక్ష్యం చెయ్యొచ్చుగానీ, యింకో దానికోసం దాన్ని నిర్లక్ష్యం చేసుకుంటారా? మీ తాతగారు యెప్పుడూ 'ఆరోగ్యమే మహాభాగ్యమే అమ్మడూ' అంటూండేవారు. పాపం! చచ్చి యేలోకాన వున్నారోగానీ" అలా అంతం అవుతుంది సంభాషణ. యిహ తప్పదు ఈరోజు వెళ్ళాలి. రేపు ప్రెసిడెంట్‌కి క్షమార్పణ చెప్పుకోవాలి. అయినా ఆర్నెల్లనుంచీ వస్తా వస్తా అని రాసిన ఆ జయలక్ష్మి

యిప్పుడే రావాలీ తన ఖర్మ కాకపోతే? 'జయలక్ష్మి వస్తుందిరా జయలక్ష్మి, వస్తుందిరా' అని బామ్మ చెప్పటం తను ఆర్నెల్లనుంచీ వింటూనే వున్నాడు. అసలి దెక్కడి చుట్టరికమో మరి! బామ్మ ఆడబడుచుకి — మనమరాలికి తోడుకోడలు చెల్లెలుట. యేదో పెళ్ళిలో చూసిందట—అప్పట్నుంచీ జయలక్ష్మి కోసం బామ్మ ఒక్కటే కలవరింత! ఆవిడకి కూడా యీవిడంటే చాలా యిష్టంట. పోనీ యిష్టంవుంటే వుంది. వస్తే వచ్చింది. మధ్య తన ప్రాణాలమీదకు తెచ్చిందే! అద్దంలో ప్రతిబింబాన్ని గమనిస్తూ టైనాట్ బిగిస్తున్న శ్రీధర్ హఠాత్తుగా ఆగిపోయాడు. మరుక్షణంలో యేదో మెరుపులాటి ఆలోచన కలిగినట్టు కళ్ళు తళుక్కుమన్నాయి. 'ఆఁ అదీ' అనుకుంటూ టై అలా పట్టుకుని గబగబా వంటయింటి దగ్గరికి పరుగెత్తుకొచ్చాడు. వంటయింట్లో బామ్మగారు వంట హడావుడిలో వుండి శ్రీధర్‌ని గమనించలేదు. వంటయింటి గుమ్మం మీద చెయివేసి లోపలకి తొంగిచూస్తూ "బామ్మా! మరి నే నెప్పుడూ ఆవిడను చూడలేదు—" యెలా గుర్తుపట్టటం? శంభు కారు తెస్తాడు. కాస్త నువ్వు వెడ్దూ!" అన్నాడు.

"మంచివాడవే! ఉదయం నుంచీ ఉపవాసం వుండి దీక్షతో వున్న నేను ఆ వెధవ కారెక్కి మైలపడమంటావూ? గుర్తులకేం? నేను చేప్తానుగా—రా! యీ కాస్త కాఫీ తాగేసెయ్యి!" అంది ఆవిడ పొగలు గక్కుతున్న కాఫీ వెండి గ్లాసుతో యిస్తూ.

"చెప్పుమరి!" అన్నాడు శ్రీధర్ హతాశుడై, పాంట్ జేబులోంచి జేబురుమాలు తీసి గ్లాసు పట్టుకుంటూ.

ఆవిడకి యెన్నిసార్లు చెప్పినా అంతే- వెండి గ్లాసు వద్దు మెట్లో కాల్తుంది అంటే 'ఛ, అదేమిట్రా గతిలేనివాడిలా గాజు కప్పుల్లో తాగటం యేమిటి? అంత కాల్తుంటే చల్లార బోసుకుని తాగాలి కానీ' అంటుంది. ఆవిడకి చెప్పి, వాదించటం యిష్టంలేని శ్రీధర్ ఆవిడ చూడకుండా గాజుగ్లాసులోనో, కప్పులోనో పోసుకు తాగుతాడు.

"చూడు! మనిషి పచ్చగా, పసుపుముద్దలా వుంటుంది. నీ భుజాల దగ్గరకు వచ్చే యెత్తుంటుంది" వర్ణన మొదలు పెట్టింది ఆవిడ.

ఇది బాగుంది. పోనీ రంగంటే యేలాగో తెలుసుకోవచ్చు. కానీ యెత్తెలా? ప్రతి ఆడవాళ్ళ దగ్గరకూ వెళ్ళి పక్కన నిలబడి యెత్తు కొల్చుకోవాలిగాబోలు! కొంచెం చురుకైన ఆడపిల్ల అయితే, అలా చేస్తే చెంపలు శుద్ధిచేసి పంపిస్తుంది అనుకున్నాడు శ్రీధర్.

"పెద్ద జడ—అంత లావుగాదు, అంత సన్నంగాదు. సరి సమానంగా వుంటుంది కళగల మొహం. కళగల మొహం." అంటే? ప్రతి వాళ్ళకీ ఏదో కొంత కళ వుండకపోదు. కాకపోతే కొంతమంది మొహాలు విద్యుద్దీపాల్లా వుంటే మరి కొంతమందివి ఆముదం దీపాల్లా వుంటాయి. మరీ కొంత మందివి ఆరిపోతున్న దీపాల్లా వుంటాయి.

బామ్మగారి వర్ణన పూర్తి కాలేదు. "చక్కని చుక్కలా వుంటుంది" చేతిలో మిఠాయి పొట్లాం గూడా వుంటుందా అనుకున్నాడు శ్రీధర్.

"దాండంతా మా చచ్చిపోయిన పిన్నత్తగారి పెత్తల్లి కూతురు పోలికలే! అయినా సోద్యం గాకపోతే - అసలు బెజవాడ పిల్లలు చూస్తూనే తెలిసిపోతున్నట్టా నీదంతా మరీ విచిత్రం గాకపోతే ?" తరుగుతున్న అరటికాయ ముక్కలు నీళ్ళలో పడేస్తూ శ్రీధర్ వంక చూస్తూ అంది. జయలక్ష్మి వస్తోంది అన్న వుత్సాహం ఆవిడ మొహంలో స్పష్టంగా కన్పిస్తోంది.

"బావుంది! బెజవాడ అమ్మాయి - హైద్రాబాదు అమ్మాయి అని మొహంమీద రాసుంటుందా బామ్మా! యేమో బాబూ! నీ వర్ణనలు ప్రకారం కళగల మొహం, పెద్ద జడమ్మాయి. పసుపుకొమ్ము రంగున్న మనిషి వస్తేనే తీసుకొస్తాను. లేకపోతే నిజం జయలక్ష్మి వచ్చినా తీసుకు రాను. నువ్వు మా బామ్మ చెప్పిన అమ్మాయివి కాదు అని వదిలేస్తా. ఆ పైన నీ యిష్టం!" అంటూ శ్రీధర్ యివతలకు వచ్చేశాడు.

బైట వరండాలో తనకోసం యెదురుచూస్తున్న శంభుకి తను క్లబ్‌కు రాలేనందుకు చింతిస్తూ, క్షమార్పణ కోరుకుంటూ రేపు వుదయం తప్పకుండా కలుస్తానని వాగ్దానం చేస్తూ రాసిన చీటి యిచ్చి సైకిల్ మీద వెళ్ళి యిచ్చిరమ్మనమని పంపి తను కారు తీసుకుని జయలక్ష్మి గుర్తులు జ్ఞాపకం చేసుకుంటూ కారు దగ్గరకు బయలుదేరాడు.

శ్రీధర్ వెళ్ళిన పది నిమిషాలకు కానీ బెజవాడనుంచి వచ్చే కారు రాలేదు. నిన్నటివరకూ ఆ కారు రాత్రి పది గంటలకు వస్తోందట. కానీ ఆ రోజు సరిగ్గా టైమ్‌కే వస్తోంది.

'అదృష్టమే, త్వరగా వచ్చేస్తే ఇంటి దగ్గర దింపేసి తను క్లబ్‌కు పోవచ్చు' రిస్టువాచీ చూసుకుంటూ కారుకోసం యెదురు చూస్తున్నాడు శ్రీధర్.

కారు వచ్చింది. అందులోంచి అలిసిపోయిన ప్రయాణీకులు హడావిడిగా దిగుతున్నారు. కొంతమంది సామాన్లు చూసుకుంటున్నారు. ఇంకా కొంతమంది తనకోసం వచ్చిన వాళ్ళని చూసుకుంటున్నారు. కారుకి కొద్ది దూరంలో నిలబడి దిగబోయే ఆడవాళ్ళకోసం చూస్తున్నాడు శ్రీధర్. అందులోంచి యిద్దరే ఆడవాళ్ళు దిగారు. ఆ ఇద్దర్లో ఒకావిడ వయసుమళ్ళిన సువాసిని. మరో అమ్మాయికి - 20 సంవత్సరాలు నిండీ నిండనట్లున్నాయి. వాళ్ళిద్దరూ తల్లీ కూతుళ్ళేమో! కారులో యింకెవరయినా వున్నారేమో అని చూస్తున్న శ్రీధర్‌కి కారులో యెవరూ కన్పించకపోగా క్రిందకు దిగిన యిద్దరిలో పెద్దావిడ తనకోసం వచ్చిన ముసలాయనకి మరచెంబు యిస్తూ "వెళ్ళొస్తానమ్మా!" అనటం ఆ అమ్మాయి యెటో ఆదుర్దాగా చూస్తూ "ఊఁ" అని తలూపటం కన్పించింది. కొంచం దగ్గరగా వచ్చి ఆ అమ్మాయిని పరీక్షగా చూశాడు శ్రీధర్. యెవరికోసమో వెతుకుతున్నట్లు నిలబడ్డ ఆ అమ్మాయి శ్రీధర్ని గమనించలేదు. మరికొంచం దగ్గరగా వచ్చి బాగా చూశాడు. అచ్చు బామ్మ వర్ణించినట్లు అప్సరాలా లేదుగానీ, యించుమించు అలాగేవుంది. అందమైన కళ్ళు, కాంతిగల రంగు, చక్కని వంపుల్తో కావాలని శ్రద్ధగా మలచినట్లున్న శరీరం - బామ్మ చెప్పినవాటిల్లో ఒకటిమటుకు స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. అది ఆ అమ్మాయి జడ! తాచుపాము

వెన్నుపూసని అంటుకున్నట్లుగా వుంది. "మీ పేరు?" అన్నాడు శ్రీధర్, అప్పుడే కళ్ళు తిప్పి తనని గమనిస్తున్న ఆ అమ్మాయి నుద్దేశించి. "లక్ష్మి!" అంది ఆ అమ్మాయి బెదురుకళ్లతో శ్రీధర్ని చూస్తూ.

"గుడ్ ! ఇంత సులభంగా తెలుస్తారనుకోలేదు. మీ వుత్తరం ఈ సాయంత్రమే అందింది. లేకపోతే చాలా ఇబ్బంది పడేవారు" చురుకుదనాన్ని నింపుకున్న ఆ కళ్ళల్లో ఏదో శక్తి శ్రీధర్ని సరిగ్గా మాట్లాడలేకుండా చేసింది. మొదట్లో తెల్లబోయినట్లు, భయపడ్డట్లు కన్పించినా, ఆ అమ్మాయి త్వరలోనే సర్దుకుని వచ్చి శ్రీధర్‌తో కారులో కూర్చుంది.

'యెలాగైనా బెజవాడ పిల్లల్ని గుర్తుపట్టటం తేలికే!' బామ్మగారి మాటలు తనమాటలుగా చెప్పుకున్నాడు. శ్రీధర్ డ్రైవ్ చేస్తూ. రోడ్లని, లైట్లనీ, వేగంగా పాకిపోతున్న కార్లని వింతగా పరికిస్తున్న ఆ అమ్మాయి ఒకసారి పళ్ళు తళుక్కుమనేట్లు నవ్వి మళ్ళీ గంభీరంగా కూర్చుంది. చాలా కొత్తలా వుంది. బామ్మ చెప్పినంత మాటకారిలా లేదే! పర్వాలేదు. ఈ మూగతనం రేపీపాటికి వదిలిపోదూ! ఇలాటి అమ్మాయిని ప్రక్కన కూర్చోపెట్టుకుని డ్రైవ్ చేస్తూంటే యెంతబాగుంది! శ్రీధర్‌కి యీ అనుభవం కొత్తగావుంది. యాంత్రికంగా అతని చేతులు స్టీరింగ్‌ని తిప్పుతూంటే మనసుమాత్రం యెక్కడెక్కడో తిరగసాగింది. అతను ఆ అమ్మాయితో గోల్కొండ వెడ్తున్నాడు. సాలార్ జంగ్ మ్యూజియం చూస్తున్నాడు. గండిపేట రిజర్వాయరు దగ్గరున్న మెట్లమీద నిలబడి రాతి కడ్డీలను పట్టుకుని ధన్ ధన్ మని శబ్దంచేస్తూ పడుతున్న నీళ్ళని

చూస్తున్నాడు. ఆఖరికి-ఓరోజు రాత్రి బాగా 10 గంటలు దాటింతర్వాత కారులో అలా తిప్పుకొస్తానని తీసుకెళ్ళి యూనివర్సిటీ లాన్స్‌వైపు వెడ్తూ డ్రైవ్ చేస్తూ, చేస్తూ, మధ్యలో నెమ్మదిగా తను చెయిజాచి ఆ అమ్మాయి చేయి తన చేతిలోకి తీసుకుని "లక్ష్మీ! నే నెంత అదృష్టవంతుణ్ణి!" అంటున్నాడు. ఆ అమ్మాయి అప్పుడు తన చేతిలోవున్న చెయి తీసేసుకుని చప్పున సిగ్గుతో రెండు చేతుల్లో మొహం దాచుకుంటోంది. ఇద్దరి మధ్యా ఓ అందమైన నిశ్శబ్దం యేర్పడింది. ప్రపంచం యెంత సుందరంగా వుంది. గాలి చక్కగా వీస్తోంది. యెంత బాగుంది! శ్రీధర్ గట్టిగా వూపిరి పీల్చి వదిలాడు. అరె! అప్పుడే యిల్లు వచ్చేసిందే! అతనికి తెలియకుండానే అతని చేతులు కారుని యింటికి తీసుకొచ్చేశాయి.

వరండా మెట్లముందుకు వచ్చి కారు కుదుపుతో ఆగింది. కారుదిగిన ఆ అమ్మాయి ఒక్క పరుగులో లోపలకు వెళ్ళింది. నవ్వుకుంటూ వెనకవస్తున్న శ్రీధర్ ఆ చుట్టుపక్కల బామ్మగారి శబ్దం విన్పించకపోవటం చూసి "బామ్మా! మీ లక్ష్మి వచ్చింది" అని కేక వేశాడు. ముందుకు పరుగెత్తబోతున్న ఆ అమ్మాయి హఠాత్తుగా ఆగి వెనక్కి తిరిగి శ్రీధర్ వంక చూసింది. శ్రీధర్ ఇంకా నవ్వుతూనేవున్నాడు. ఇంతలో జారిపోతున్న కొంగునితలమీద సరిచేసుకుంటూ బామ్మగారే యివతలకు వచ్చారు. "ఇదుగో నీ లక్ష్మి! సరేనా?" పాంట్ జేబులో చెయి పెట్టుకుని ఠీవిగా చూస్తూ అన్నాడు.

ఆప్యాయంగా కౌగలించుకుంటారో, కన్నీరు కార్చుకుంటారో అని యెదురు చూస్తున్న శ్రీధర్‌కి ఆశాభంగం

అవటమే గాకుండా తలమీద పిడుగు పడ్డట్లుగా "యెవర్రా యీ అమ్మాయి? మన జయలక్ష్మి రాలేదూ ?" అన్నారు బామ్మగారు. బొమ్మలా నిలబడిపోయిన లక్ష్మి కదలిక తెచ్చు కుంటూ "సుజాతా వాళ్ళ యిల్లు కాదా ఇదీ? సుజాత మరిది కాదూ ?" అంది శ్రీధర్ దగ్గరగా వచ్చేసి బామ్మగారి వంక భయంగా చూస్తూ.

"సుజాత యెవరూ? యెవరి మరిదిని నేనూ?" తెల్ల బోయిన శ్రీధర్ అస్పష్టంగా గొణుక్కున్నాడు.

ఆ అమ్మాయి క్షణంసేపు శ్రీధర్ కళ్ళల్లోకి బేలగా చూసింది. మరుక్షణం కళ్ళలో నీళ్ళు నిండబోయి ఆగిపోయి నాయి. తనని తను తమాయించుకుని తేరుకున్నట్లుగా చూస్తూ "పొరపాటయి వుండాలి. ఇది మలక్ పేట కాదూ? ఆగండి, అడ్రస్ వుండాలి" అంది పర్సులో గబగబా కాగితం కోసం గాలిస్తూ.

"లేదు, నారాయణ్‌గూడ" అన్నాడు శ్రీధర్ రెప్ప వాల్చకుండా ఆ అమ్మాయిని చూస్తూ. 'యెవరీ అమ్మాయి? యెందుకిలా వచ్చింది? క్షణం క్రితం తనని అంద మైన వూహా సౌధాలకి సార్వభౌముణ్ణి చేసింది. ఇప్పుడు కాల దన్నేస్తోంది' అనుకున్నాడు. రెండు నిమిషాల్లో పర్సులోంచి అడ్రస్ కాగితం తీసి చూపించి. అడ్రస్ పేరు యెవరిదో వుంది. మలక్ పేట, గవర్నమెంట్ క్వార్టర్స్.

తర్వాత కొద్ది సేపటికి, తనకు చెందని, తన యింటికి రాని ఆ అమ్మాయిని పక్కన కూర్చో పెట్టుకుని ఆ అడ్రస్ వెతుక్కుంటూ అంత రాత్రి వేళ బైలుదేరాడు శ్రీధర్. పోసీ

యెవరైనా, ఆ రాత్రి వుండి పొమ్మంది బామ్మగారు. కానీ ఆ అమ్మాయి వినలేదు.

ఆ అమ్మాయి బెజవాడనుంచి స్నేహితురాలి దగ్గిరకు వచ్చింది. వస్తున్నానని రాసిన వుత్తరం అసలు వాళ్ళకి అందనేలేదు. అందుకే సుజాత తన మరిదిని కారు దగ్గరకు పంపలేక పోయింది. ఆ స్నేహితురాలు, స్నేహితురాలి మొగుడు ధన్యవాదాలతో, కృతజ్ఞతా వాక్యాలతో శ్రీధర్ని వుక్కిరి బిక్కిరి చేసేశారు. జరిగినదంతా చెప్పి క్షమార్పణ కోరుకున్నాడు శ్రీధర్. తీరా వచ్చెయ్యబోతుండగా ఆ అమ్మాయి యివతలకు వచ్చి "నా పేరు విజయలక్ష్మి! పేరు గూడా ఒకటి అవటంవల్ల యిలా అయింది. ఈ అనుభవాన్ని యెప్పుడూ మర్చిపోలేను. మిమ్మల్నిగూడా!" అంది తియ్యగా నవ్వుతూ చేతులు జోడించి నమస్కారం చేసి సెలవు తీసుకుంటూ. "నేను గూడా!" అన్నాడు శ్రీధర్ స్వచ్ఛంగా తళ తళలాడ్తూ పసితనం నింపుకున్న కళ్ళల్లోకి లోతుగా ఆఖరి సారిగా చూస్తూ.

శ్రీధర్ ఇంటికొచ్చే సరికి సన్నగా దారంలా టి. బి. పేషెంట్‌లా వుండి, పీచుల్లాంటి రెండు జడలతో మొహాన వెర్రిగా వున్న యింత బొట్టుతో, పాలిపోయినట్లున్న తెలుపు రంగుతో వున్న అమ్మాయిని కూర్చోబెట్టి బామ్మగారు యిల్లెగిరి పోయేటట్లు నవ్వుతోంది. "ఇదుగోరా జయలక్ష్మి! యెవరిదో చిన్న కారువస్తూంటే వచ్చింటది!" అన్న బామ్మగారి వాక్యాలు శ్రీధర్‌కి విన్పించలేదు.

అతనికేదో గొప్ప అనుభవం అందబోయి జారిపోయి, దురదృష్టవంతుడవని వెక్కిరించినట్లయింది. యెంతో అందగా రంగులు యేరి ఓపిగ్గా కట్టున్న పూలమాలని తెంపి పువ్వులు చిందర వందరగా గిరాటు పెట్టినట్లు, అందంగా బొమ్మ వేద్దామని కాగితం తీసుకుని రంగులు కలుపుకుంటూంటే యేదో దురదృష్ట శక్తి వచ్చి ఆ రంగులు తన్నేసి, ఆ కాగితాన్ని చించేసి, వికటాట్టహాసం చేసినట్లు అన్పించింది. నిట్టూర్పు విడిచి తన గదిలోకి వెళ్ళబోతూ 'యెక్కడ విజయలక్ష్మి? యెక్కడ జయలక్ష్మి? ఒక్క 'వి' లో యెంత తేడా !' అనుకున్నాడు. ఒక్కోసారి అంతే! జీవితంలో మనం ఆసించని సంఘటనలు మనకు లభించి మనని వుక్కిరి బిక్కిరి చేస్తాయి.